

си безъ нѣхный совѣтъ, совѣтъ направиха помежду си и рекоха: Това е клевета женска, и не е истина, и царь безразсудно опредѣли на смерть сына си, повѣровавши само безстудны думы женски, а не испытавши истина та.

Того ради не требе нѣ да премолчѣме една таквая вещь, нѣти да оставѣме царя да погуби сына си безъ ни едно испытаніе. Защо ако не се потщѣме, да го възбраниме, послѣ онъ ще се раскае, и насъ ще обезчести, зашто то не сме го възбранили отъ едно тако ужасно начинаніе, но сме го оставили да убіе сына си. И така совѣтъ направивше, судиха благословно, по единъ отъ нѣхъ да отхожда при царя на день, и да го раздумува, да не убіе сына си, докле да се изредатъ и седмъ те философи.

Отхожда первый философъ да раздумува царя.

Отиде прочее единый Философъ отъ седмъ те, кой то беше отъ сички те первый и предстанавъ предъ царя, поклонѣ му се до земля та, и рече: Не е праведно и подобно тебе, о царю, да направивъ вещь, предъ да испыташь и да научишь истина та. И послушай едно повѣствованіе.

Примѣръ первого философа.

Имало единъ царь, кой то обичалъ премного жены те. Случило му се единъ